

INFORME DEL COMITÈ EXECUTIU AL CC DEL PCC DE 10 DE JULIOL DEL 2010

El 3 de març d'enguany el CC del PCC realitzava la seva segona reunió; han passat quatre mesos i l'acumulació d'esdeveniments és important.

En aquell informe vam dedicar una part important a la descripció i definició de la fase de mundialització capitalista, al procés d'acceleració de les contradiccions que el capitalisme financer provoca i no només entre la classe treballadora i el capital especulatiu dominant, sinó també les contradiccions d'aquest segment, que hem anomenat oligarquia financera, amb d'altres segments de la pròpia burgesia que vol ser productiva.

Vam descriure breument com en els darrers 40 anys va esdevenir dominant aquesta oligarquia financera i com sota el paraigua del neoliberalisme va imposar mundialment les seves tesis no només des d'un punt de vista econòmic, sinó també cultural i social.

Vam apuntar com l'anfany desmesurat de lucre a qualsevol preu i amb qualsevol mètode posa en qüestió l'equilibri ecològic del planeta, i ara volem desenvolupar amb més força les seves repercussions per a la democràcia i les llibertats que esdevenen obstacles objectius, per un procés d'acumulació que no vol resistències de cap mena.

1. La segona fase de la crisi accelera les polítiques d'ajust

Com molt bé assenyala en un dels seus articles recents, el professor Juan Torres, les primeres tendències a l'esclatar la crisi el 2008 han anat mutant cap a la situació actual. D'un primer moment en què els Estats van haver de rescatar de la fallida el sistema financer, els bancs, les asseguradores, etc, prestant o avalant ingents quantitats de diners públics a interessos preferents, de com les reunions del G-20 parlaven del concepte equivocat de "refundar el capitalisme" i es posava teòricament en l'agenda la regulació dels mercats financers i el control o desaparició dels paradisos fiscals, de com es mobilitzaven ajudes públiques cap a multinacionals (sector de l'automòbil i d'altres), s'ha passat a la imposició dels anomenats "mercats" de les polítiques d'ajust.

Ja en l'anterior informe apareixia clarament aquesta tendència que ara ha esdevingut descaradament hegemònica. Els Estats han suportat un enfonsament dels seus ingressos fruit de la caiguda d'aquests per l'estancament de l'activitat econòmica i la recessió i sobretot per l'acumulació de dècades de polítiques fiscals regressives

que han anat desfiscalitzant i buidant el calaix dels recursos públics imposant les retallades i les privatitzacions.

Aquesta manca de recursos lligada a la necessitat d'invertir diners públics en el rescat del sistema financer i/o productiu i mantenir algunes polítiques socials (protecció de l'atur en el cas d'Espanya per exemple) han disparat el dèficit públic acumulat.

L'oligarquia financera, superat un primer moment d'incertesa i davant la realitat de manca de resistència organitzada suficient (esquerra política, sindicalisme de classe, societat civil crítica i alternativa, món de la cultura i dels professionals, mitjans de comunicació alternatius, etc.) que pugui presentar una correlació de forces favorable a una sortida progressista a la crisi que no penalitzi la classe treballadora i d'altres sectors populars i productius, ha reaccionat accelerant la seva pressió per aprofitar la crisi, per imposar unes polítiques d'ajust que tenen diversos vessants econòmics, socials i democràtics.

En no tenir, a Europa a la zona Euro, capacitat de polítiques econòmiques basades en la devaluació monetària i en haver renunciat ideològicament a les polítiques fiscals progressives, s'ha centrat tot en l'emissió de deute públic. Deute públic que sota els preceptes neoliberals de la UE no pot adquirir-se pels Bancs Centrals de cada país i que acudeix als mercats per ser finançat pels bancs privats que van ser rescatats fa pocs mesos pels mateixos estats que ara els demanen crèdit.

El bancs privats, i en conjunt el sistema financer (controlat per l'elit oligàrquica financera), ha reforçat amb aquest pervers mecanisme el seu poder i domini sobre les decisions que en teoria han de prendre els Estats (en teoria sotmesos a la sobirania popular dels seus parlaments elegits en eleccions democràtiques). En les decisions han fet prevaldre de nou no l'interès general pensant en les situacions de patiment de la majoria de les poblacions dels estats afectats per la crisi, sinó un nou gir basat en l'afany de guany, exigint nous sacrificis que amplifiquin i obrin nous camins al creixement de la seva taxa de beneficis.

D'una part l'exigència de plans d'ajust té motivacions ideològiques, volen seguir en la línia de desmantellament de l'Estat del Benestar i de l'Estat en General per no deixar àmbit exclòs a la privatització, repeteixen la idea que en temps de crisi més que mai l'àmbit públic i en general la despesa pública, a més de la seva ineficàcia secular, esdevé un fre objectiu a la recuperació econòmica. Per una altra banda, la privatització en el món de les pensions, la salut, els serveis públics en general, el transport, les infraestructures, les xarxes i mitjans de comunicació etc, convida a nous beneficis que reduiran

l'accès lliure i democràtic dels ciutadans i ciutadanes a béns i serveis públics.

Així doncs, aquests "mercats" són mecanismes controlats per l'oligarquia financera (la borsa, les empreses de qualificació de riscos, els bancs i asseguradores, etc.) obliguen els estats, si volen disposar de crèdit i confiança, a aplicar plans d'ajust de reducció del dèficit que significa reduir la despesa social, ser punta de llança del dumping salarial i la precarització generalitzada de l'ocupació, allargar l'edat de jubilació, privatitzar i desmantellar tant el sistema de benestar com el sector públic d'empreses i serveis encara existent.

Les institucions de la UE han abraçat amb força i s'han convertit en punta de llança d'aquesta nova fase de polítiques neoliberals, suportades ampliament en les polítiques dels tractats (emparades al mateix temps en la globalització de les polítiques del Consens de Washington i del Consens de Brussel·les com cares d'una mateixa moneda) i la seva fins ara concreció, les directives de liberalització.

La UE, de forma coordinada amb l'FMI i d'altres instàncies del "govern mundial" de l'oligarquia financera, imposa de facto als Estats, per sobre de les correlacions de forces parlamentàries de cada parlament estatal, les mateixes polítiques d'ajust, i si cal amb més força a aquells governs socialdemòcrates que podrien dubtar entre les polítiques d'ajust o la sortida social a la crisi. Aquí apareix amb molta força un nou impuls de govern antidemocràtic que passa per sobre del Parlament europeu i dels parlaments dels estats, no diguem ja dels seus pobles.

Això només pot combatre's amb una major articulació de les esquerres i dels sindicalisme de classe a nivell europeu, vol dir que el PIE, la CES, el GUE i d'altres mecanismes progressistes de coordinació europea són avui més imprescindibles que mai, ja que la deriva vol acabar amb qualsevol contestació o coordinació de resistència per imposar les polítiques neoliberals.

Es un encert el caràcter europeu de la mobilització del 29 de setembre, no només farem Vaga General a Catalunya i Espanya. Al conjunt d'Europa ens mobilitzarem contra les mateixes polítiques, amb les mateixes alternatives contra un enemic comú del conjunt de treballadors i pobles d'Europa

El fet que alguns governs hagin especulat d'acord amb l'entramat financer (per exemple l'anterior govern conservador grec amb Goldman Sachs per ocultar deute públic i obtenir importants beneficis privats) és aprofitat per redoblar els ajustos i abusar d'una població

que no és en absolut responsable. A major especulació per part de governants i especuladors d'un país majors ajustos es planifiquen per a la població.

En el cas d'Espanya és paradigmàtic ja que gran part de l'endeutament adquirit a nivell internacional per la banca (i caixes que van comportar-se especulativament com bancs amb importants responsabilitats polítiques) va servir no per modernitzar el sistema productiu, no per invertir en investigació i formació, sinó per especular en la bombolla immobiliària i guanyar, mitjançant la compra d'immobles, grans quantitats que habiten a l'economia submergida i en els paradisos fiscals (que no tributen a hisenda i per tant ens roben a tots i totes) i que són portats allí pels propis bancs que van tramitar el seu finançament.

Igual que els directius de Goldman Sachs que desafiants davant la comissió parlamentària dels EUA afirmaven que qualsevol tipus de moviment especulatiu és legal (apostar a la ruïna dels clients als quals han venut actius tòxics però que presenten certificacions positives d'Agències de Riscs a les quals els mateixos creadors del fons han comprat els informes), el Banc d'Espanya ha fet públic fa pocs dies que a la Borsa Espanyola són precisament el BBVA i el Santander els dos principals bancs espanyols que inverteixen milers de milions d'euros en valors a la baixa (venen valors a un preu i recompren a preu inferior guanyant importants plusvàlues una i una altra vegada però generant una tendència a la desconfiança i així aconseguint un major interès pel deute públic que l'Estat Espanyol ven basat precisament en aqueta confiança).

El professor Vicenç Navarro, en un article recent titulat "Las causes del debilitament de l'Europa social", assenyala com a una de les causes més importants del nou paper neoliberal assumit per la majoria de governs i institucions de la Unió Europea l'enorme regressivitat del sistema fiscal, el fet que els ingressos als estats per via impositiva han anat disminuint.

Però observem com, a més de baixar els ingressos als estats (malgrat l'augment del nivell de riquesa), veiem que la gravació de les rendes de capital (molt més baixes que les rendes del treball) va disminuir encara més.

Cal doncs a nivell europeu la coordinació de les polítiques fiscals entre els països de la UE, per recuperar progressivitat fiscal i gravar més fortament les rendes de capital.

Calen estàndards de normativa social com a condició de pertinença a la Unió Europea.

Cal un codi obligatori de conducta de les empreses, expandint el seu criteri de benefici i productivitat que no quedi limitat a la rendibilitat

vers els accionistes, sinó que s'estengui a la seva aportació a la comunitat.

Calen regles i drets establerts a nivell de la UE, establint les condicions per un pacte social a nivell comunitari, la qual cosa requereix legislació a nivell europeu que pugui permetre convenis col·lectius en aquest nivell (avui no existeix). I haurien d'incloure propostes fiscals també a nivell europeu que tinguessin com a finalitat finalitats socials amplament populars.

En aquesta línia cal derrotar políticament les forces conservadores i liberals dels estats membres de la UE, així com la seva presència al Consell Europeu, a la Comissió Europea i al Banc Central Europeu, les decisions del qual s'han de supeditar i han d'estar governades políticament per institucions europees democràtiques i representatives dels pobles d'Europa.

La darrera reunió del G-20 a Toronto exemplifica l'estat de la qüestió i aquesta evolució de la crisi entre 2008 i 2010, el fet d'afirmar que cada país s'espavilarà per aplicar les polítiques per sortir de la crisi vol dir que de nou els mercats (les decisions de l'oligarquia financera) són els que lliurement es podran imposar, ja que no existirà un "govern mundial de tipus polític". A més es renuncia definitivament a la regulació dels mercats financers, a la taxa que grava les transaccions de capital, a la regulació dels paradisos fiscals, no es limiten les stock options i bons dels executius que tan beneficiats han sortit del desori de la crisi, etc, és l'acta de la victòria, fins al moment, del capital financer que imposa el "govern" de l'economia sobre la política, el "govern de l'oligarquia financera" sobre la política.

La destrucció de forces productives és una realitat objectiva del capitalisme en la seva fase imperialista, és una característica del capitalisme financer, frena objectivament el desenvolupament creant i destruint de forma cíclica, per això el seu objectiu no és la recuperació econòmica (entesa com a garantia de drets econòmics i socials) sinó el guany, i en la seva evolució per aconseguir aquest objectiu cada vegada reforça més les seves expressions més antidemocràtiques i violentes. La dreta extrema i el feixisme són expressions de classe que s'han utilitzat i s'utilitzen per trencar les resistències i obrir pas lliure a les seves polítiques.

Recordem que el franquisme no va ser derrotat ni minoritzat, en canvi el feixisme a Europa va ser derrotat a la segona Guerra Mundial i minoritzat després del 45.

2. Crisi política

La principal dificultat per superar la crisi econòmica és que patim una situació de crisi política que impedeix de facto trobar fórmules i mecanismes en aquest àmbit per edificar propostes democràtiques i participatives que plantin cara a l'oligarquia financera y la seva especulació que utilitza els mercats contra la democràcia i contra les persones.

La democràcia representativa no té capacitat suficient per governar l'economia i quan s'intenta la dreta o extrema dreta política imposa a les institucions, als mitjans de comunicació o al carrer, amb mobilització, els seus arguments.

A l'Estat Espanyol l'acumulació de tots aquest ajustos esmentats, d'aquestes contra reformes, està liderada per aquesta oligarquia conservadora (franquista, especulativa i corrupta) representada pel PP i els socialistes estan sent empesos per la seva força sense ni pla ni capacitat de reacció. L'esquerra transformadora és també molt dèbil i està molt fragmentada.

El PP vol arribar al poder a qualsevol preu i està utilitzant àmpliament el seu sostrat franquista per la desestabilització, l'ofensiva del PP es per desprestigiar la política i colpejar la democràcia. La dreta política, econòmica, social i mediàtica, vol identificar política amb corrupció.

Si hi ha corruptes en la política (quasi tots de la dreta), és per què hi ha corruptors en l'economia.

La dreta ol tapar amb vots la seva corrupció, allà on governa el PP els cassos de corrupció es disparen ja que per ells política-negoci-corrupció són la mateixa cosa.

El PP crispa el debat polític per desprestigiar la política i fomentar la desafecció i abstenció.

El PP utilitza la seva presencia al Poder Judicial, al Suprem i al Tribunal Constitucional (amb components franquistes) per intentar derrotar moral i políticament a l'esquerra, apartant al Jutge Baltasar Garzón de l'Audiència Nacional, impeding la investigació de la seva corrupció, agredint la memòria de les víctimes del franquisme, atacant amb la sentència de l'estatut el dret d'autogovern de Catalunya i aturant qualsevol desenvolupament de l'Estat Federal Plurinacional.

Un dels argumentaris més utilitzat pel PP (també per CiU) per crispar la vida política i dividir la classe treballadora és el tema de la **immigració**.

La globalització capitalista incrementa tot tipus de diferències i desigualtats, també entre països i les migracions només podran seguir una tendència a créixer més i més en la mesura que les perspectives econòmiques, socials i polítiques de determinats països empitjorin sense que s'obri una esperança de millora en les condicions de vida. La immigració ha estat des dels inicis dels temps un recurs dolorós però necessari per a la supervivència dels col·lectius.

Per a nosaltres la necessària unitat de la classe treballadora és fonamental i per això donem una perspectiva de classe a la immigració. Així, cal acompanyar amb fortes polítiques socials els fenòmens migratoris, l'escolarització, els serveis d'atenció sanitària, el fet de compartir espais i serveis públics, facilita l'arrelament i combat el fraccionament entre treballadors i treballadores nouvinguts i d'origen.

Les dretes del PP i CiU fomenten la culpabilització de les persones més febles. La manca de polítiques socials convenientment pressupostades faciliten aquest fet. En el món del treball s'assimila els col·lectius més explotats: dones, joves... En els serveis públics, els col·lectius més febles, més fàcils de culpabilitzar i convertir en els responsables d'una mala gestió i d'una avarícia privatitzadora.

A Espanya és necessària la creació d'un Front Democràtic i Social, que lluiti contra les propostes de retallades i ajustaments neoliberals, que lluiti contra les retallades nacionals que barren el pas al desenvolupament de l'Estat federal, que lluiti per la democratització de la justícia al Constitucional, al Suprem i a totes les instàncies judicials, que lluiti contra l'intent d'enterrar la memòria de les víctimes del franquisme i la memòria republicana, que lluiti per la laïcitat amb la separació de les religions de l'Estat, que lluiti contra la corrupció d'una política lligada al franquisme i l'especulació, que lluiti contra la xenofòbia, el racisme i el feixisme.

Que proposi:

Un Nou Model Productiu, entès com a nou model econòmic i social, amb ocupació estable i de qualitat, un nou Model amb inversió pública en Investigació-Desenvolupament-Innovació y Formació, que tingui cura del teixit productiu, sostenible, que estalvi energia, no agressiu amb el territori, de producció neta i minimitzador de residus.

Un Estat Federal Plurinacional, laic i republicà. Per a nosaltres l'Estat Federal és també l'Estat Social i Democràtic.

Una Política Fiscal progressiva en què pagui més qui més té i especialment les rendes de capital, una banca pública i el control públic d'empreses i sectors estratègics de l'economia. Que acabi amb les SICAV (que permeten tributar el capital a l'1%), que combati el Fraud Fiscal i acabi amb l'economia submergida, que inverteixi en Salut i Ensenyament Públics, en ajudes a la dependència i en pensions dignes.

Un sistema de participació institucional veritablement democràtic i proporcional en què tots els vots valguin el mateix i finalment amb polítiques de solidaritat i pau amb els pobles del món.

3. A l'Estat Espanyol l'ajust social i democràtic.

Ja vam analitzar en l'anterior informe com el Govern de Zapatero va passar del pla contra la crisi (on es presentava un compromís de mantenir la despesa social i realitzar polítiques contra l'atur i per crear ocupació) al primer ajust, on van jugar un paper important la pressió dels mercats (decisiones de l'oligarquia financera) amb l'aval de la Comissió Europea. Va ser l'ajust dels 50.000 milions d'euros que a més va situar propostes d'allargament de l'Edat de jubilació a la mesa del Pacte de Toledo y d'abaratiment de l'acomiadament a la mesa del diàleg social entre patronal i sindicats.

Ja en plena segona fase de la crisi, el Govern de Zapatero planteja l'ajust dels 15.000 milions d'euros, en què apareix la congelació de les pensions i la retallada del 5% del sou dels treballadors de l'administració pública, s'accelera també la pressió sobre el Pacte de Toledo per allargar l'edat de jubilació (informe experts i campanya mediàtica) i sobre el diàleg social, sobre la mesa queda una proposta (ja molt detallada en el Ministeri d'Economia i Hisenda) sobre copagament sanitari.

Finalment apareix primer el decret i després la llei de Reforma Laboral que vol legislar tot un seguit de mesures per abaratir l'acomiadament, flexibilitzar la negociació col·lectiva i permetre a la patronal el control efectiu de l'entrada, l'estada i la sortida del treballador i treballadora en el lloc de treball. Això es produeix enmig d'un clima de deslegitimització del sindicalisme de classe i del seu paper democràtic dins la societat i l'empresa i sectors productius.

Encara seguint en aquest apartat descriptiu, dir que fa pocs dies la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats ha deixat llest per ser tramitat per llei al Congrés i Senat (amb el vot particular contrari d'IU-ICV-EUiA) la Reforma de la Llei Electoral en què PSOE, PP, CiU, PNV i CC han avortat qualsevol possibilitat de reforma que li faci

guanyar proporcionalitat i també modificacions per preparar-la davant de les eleccions municipals a Euskadi per impedir qualsevol participació de l'esquerra abertzale a llistes d'EA o d'altres. Això es conseqüència de la Llei de Partits pactada entre PSOE i PP que dibuixa un escenari policial, repressiu i de retallada de llibertats polítiques, utilitzant l'intent d'acabar amb la violència a Euskadi.

El Govern de l'Estat i el Banc d'Espanya planifiquen una reestructuració de les caixes liderada pels bancs i amb criteris privatitzadors. Si precisament algunes caixes han entrat en fallida o pateixen greus problemes es per haver-se comportat de forma especulativa en el sector immobiliari. Perillen els drets públics d'institucions, la funció social de les caixes i la seva funció de referència econòmica territorial.

No oblidem la resolució del ple del Consell General del Poder Judicial pel que fa al jutge Garzón, tant pel que es refereix a la seva instrucció dels casos de corrupció del PP a la trama Gürtel com per les seves actuacions per la Memòria Històrica i en defensa i protecció de les víctimes del franquisme. No oblidem que la seva composició obeeix al Pacte per la Justícia entre PP i PSOE.

Finalment el TC, no renovat i responent al recurs d'inconstitucionalitat del PP, ha pactat i dictat sentència anul·lant 15 articles, interpretant el preàmbul i 27 articles més dels quals no se'n coneixen encara els termes exactes de la nova interpretació.

El conjunt de les mesures d'ajust com hem vist es desenvolupen en un vessat econòmic i social, polític-institucional, federal-nacional i cultural-judicial, estan coordinades segons els interessos de l'oligarquia financera internacional i espanyola i els grups tardo i neo franquistes (que en molts àmbits comparteixen el protagonisme i es confonen) i es caracteritzen per mesures antisocials, antidemocràtiques, conservadores i centralistes.

Les xifres demostren abastament que els treballadors de la funció pública a Espanya ni són excessius en nombre (del total de treballadors a Europa a l'Administració Pública, el 16%, a Espanya el 9'5%) ni cobren salaris excessius (%.....). L'acord entre Govern i sindicats en l'àmbit de la Funció Pública ja preveia un petitíssim increment salarial (0'3%) per a part del que significa el trencament unilateral dels acords hi ha el que representa de missatge a la patronal que pot fer el mateix amb els convenis i augments pactats, representa un cop dur a la negociació col·lectiva. Per altra banda, fruïm d'unes de les pensions més baixes d'Europa i la seva congelació és una doble discriminació (crisi i congelació) a un dels

sectors més vulnerables de la societat. Aquesta mesura segueix pressionant a la baixa en el debat de la privatització de les pensions.

El copagament sanitari i un possible allargament per decret de l'edat de jubilació estan sobre la taula. El copagament sanitari és "repagament" en la pràctica ja que la sanitat pública, igual que l'ensenyament o les pensions, no són de franc. En els primers dos casos es financien amb els pressupostos engreixats amb els nostres impostos i en el cas de les pensions les que es congelen ara amb un fons de reserva de la Seguretat Social engreixat amb les aportacions de treballadors i treballadores en actiu.

En el cas del copagament (repagament), allò greu no és el cèntim o euro que especulen fer pagar pels medicaments o pel menjar als hospitals públics (per a alguns pensionistes o aturats sí que és un problema), el greu és el fet que permet una progressiva mercantilització del sistema, que facilita la seva privatització de facto i la progressiva conversió dels usuaris ciutadans i ciutadanes en clients del sistema que esdevé mercaderia i no dret, com nosaltres defensem.

I a sobre **la pujada de l'IVA**. A sobre de les persones que pateixen una pràctica congelació de sous, que perden poder de compra si són pensionistes, els que estan aturats, i que cada vegada som més candidats a incrementar les llars que estan sota el nivell de pobresa. Fa poc es denunciava per part de Càrites que ja són 8 milions de persones les que pateixen pobresa a tot l'Estat, en tant que hi ha 600.000 famílies que no disposen d'una mínima renda necessària per cobrir les necessitats més bàsiques, (els milions de persones que a tota Europa es troben per sota del nivell de pobresa es calculen en 80 milions... i no paren de créixer.) Doncs sí, aquestes persones (i tots i totes independentment de la seva renda) pagaran també un IVA més elevat a partir de l'estiu, impostos indirectes que paga tothom sense progressivitat fiscal.

3.1 La Reforma Laboral

La reforma laboral vol esdevenir molt més que una nova visió de les relacions laborals entre la patronal i els treballadors i treballadores, vol acabar amb un concepte de negociació col·lectiva en què la unió i l'organització sindical fa forts els treballadors per defensar els seus drets, per passar a una negociació parcialitzada, sector a sector, fàbrica a fàbrica i treballador a treballador. Fomenta la tendència a la fragmentació de la classe treballadora i debilita una de les últimes barreres a la seva disgregació, la negociació col·lectiva.

Els sindicats a més s'han convertit per la dèbil presència institucional de l'esquerra transformadora en un component sociopolític fonamental per la classe treballadora i per l'esquerra política, si cauen els sindicats de classe les condicions objectives per les polítiques neoliberals d'ajust es trobaran davant d'una veritable autopista i la resistència quedarà qualitativament i quantitativament debilitada.

És per això que el PCC fa una crida al reforçament del sindicalisme de classe i especialment de CCOO, pel reforçament de la unitat sindical, per trencar el discurs antisindical de la dreta i els seus mitjans de comunicació. L'organització dels treballadors i treballadores, la seva consciència de classe és una eina de lluita i de resistència davant de la crisi i contribueix objectivament a la millora de les condicions de treball i de vida del nostre poble.

La Reforma Laboral no aborda el problema de l'atur i no crea més ocupació, ja que això pot fer-ho la reactivació econòmica amb caràcter social que hauria de liderar el sector públic. Abarateix l'acomiadament, el facilita en desvincular-lo del control administratiu i judicial. Descompensa a favor de la patronal el conflicte capital treball permetent a la primera imposar amb més facilitat pitjors condicions d'explotació. La Reforma Laboral reforça el paper de les Empreses de Treball Temporal com a substitutòries d'un servei d'Ocupació Pública.

La Reforma Laboral que proposa el govern va en el sentit contrari al nou model productiu (lleï empantanada en les comissions del Congrés una vegada apagat el seu efecte disuassiu en el primer debat de la crisi) que no ha de basar-se en reforçar la competitivitat econòmica en treball precari i de baixa qualificació i baixos salaris.

Les respostes de mobilització sindical "in crescendo" són un encert ja que la correlació de forces per la sortida a la crisi no està ni molt meys guanyada, i la Vaga General convocada és una prova de foc que també s'ha de guanyar. El govern de l'Estat, la patronal, la majoria de mitjans de comunicació, la dreta política de PP+CiU i el PSOE treballen contra la vaga i el seu poder d'influència sobre els treballadors i d'altres sectors del país és molt important.

La Vaga General és un moment determinant de la lluita de classes, l'èxit de la vaga determinarà molt més que les relacions laborals el nostre país. Per als comunistes és un moment clau en què hem de fer el nostre màxim esforç. La vaga significarà un salt qualitatiu des del punt de vista de la recomposició de la classe treballadora, ajudarà a la repolitització de la classe i a la unitat de l'esquerra.

Hem de reforçar la unitat sindical del sindicalisme de classe i a CCOO en particular, la màxima suma, sense exclusions de cap

tipus, de tota l'esquerra que objectivament es posiciona contra la Reforma Laboral i contra les polítiques d'ajust que s'han produït i les que vindran. Hem de fer pedagogia i guanyar en raons barri a barri, centre de treball a centre de treball, connectant amb treballadors i sectors populars en primer lloc per oferir la vaga com una plataforma de defensa contra les polítiques neoliberals que volen aplicar-se en un futur immediat i per aturar les que s'apliquen actualment. El PCC fa una crida als seus i a les seves militants a treballar de forma ferma i decidida per l'èxit de la Vaga General del 29-S.

Les accions dels mesos de juliol i setembre seran importants com a elements preparatoris i de pedagogia perquè la vaga sigui un èxit.

3.2 La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut

La sentència no per esperada ha deixat de significar un cop molt fort per a la societat catalana que confiava en el reforçament de l'autogovern per millorar les condicions de vida i treball dels treballadors, treballadores i sectors populars.

La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya és eminentment política, ja que la Constitució del 78 té marge per admetre el text sense retallar-lo gens ni mica.

Aquesta posició ideològica que presenta l'ha cercat el PP per saltar-se la majoria al Congrés, al Senat, al Parlament de Catalunya i al poble de Catalunya en Referèndum, és una posició centralista, conservadora i profundament antidemocràtica.

El Tribunal no té legitimitat democràtica ja que s'han saltat tots els requisits per a la seva renovació, però sobretot perquè la seva composició obeeix a una tendència viciada pel bipartidisme que es reparteix entre PP i PSOE el nomenament dels magistrats i per una realitat en què només els poders centrals de l'Estat hi estan representats, ni els poders locals ni els autonòmics. Com molt bé assenyala la resolució d'EUiA, el PCC rebutja i no accepta la sentència del TC.

La sentència s'inscriu en una onada conservadora i antidemocràtica enmig de la lluita per la sortida a la crisi del capitalisme financer, en què es vol ajustar l'Estat del Benestar, el Model d'Estat i la representativitat de l'esquerra alternativa i el sindicalisme de classe.

A Espanya el pacte entre la facció d'estat de l'oligarquia financera (causant i gestora de la sortida a la crisi per la dreta) i els grups del tard o post franquisme s'articulen i coordinen (en alguns moments són el mateix) per desenvolupar la seva ofensiva antidemocràtica, imposant les polítiques antisocials neoliberals i les visions centralistes i autoritàries.

Cal reforçar i fer créixer l'espai federalista al conjunt de l'Estat, ja que és un punt de trobada dels sectors progressistes que necessitem sumar per aturar la dreta i reforçar una sortida social, federal i democràtica per l'esquerra. Saludem la resolució d'IU en aquest sentit i també les de CCOO

La mobilització per les llibertats nacionals i socials, les manifestacions i la Vaga General són una oportunitat per oposar-se i lluitar contra les retallades socials i contra les retallades nacionals.

Cal fondre la defensa de les llibertats nacionals amb la reivindicació d'una sortida social a la crisi, cal posar en valor les aportacions de la Coalició ICV-EUiA a l'Estatut i l'autogovern com una eina per lluitar contra la crisi a favor d'una majoria social. A Catalunya i a Espanya cal cercar aliances socials i polítiques democràtiques per oposar-se a la retallada de drets i llibertats i refer un nou pacte federal social i democràtic.

3.3 Per una refundació d'IU i de l'esquerra

Izquierda Unida ha realitzat fa poques setmanes la seva 1era. Asambleu de Refundació de la Izquierda amb més de 800 delegats i delegades de tot Espanya, i també una mobilització de diversos milers de persones reivindicant a la Plaza Mayor de Madrid una sortida social a la crisi. Ja en el passat Comitè Central de març dèiem que apostem amb força perquè el procés de refundació d'IU sigui un èxit i es desenvolupi en clau unitària i d'obertura social i política del moviment polític i social que és IU. El PCC valora positivament les aportacions d'EUiA a l'Assemblea de Refundació d'IU.

Aquest procés no està desvinculat de les reflexions sobre la crisi de l'esquerra que travessa totes les reflexions de l'esquerra europea en aquest moment, des de la socialdemocràcia, passat pel Partit de l'Esquerra Europea, els Partits Comunistes a Europa i d'altres esquerres revolucionàries.

Per a nosaltres són evidents tres aspectes del debat:

- La pluralitat ideològica, territorial i cultural no ha d'impedir (de fet és imprescindible) avançar en més coordinació i unitat tant a nivell dels estats com a nivell europeu, també dins dels estats, especialment per afrontar programes i mobilització contra les polítiques neoliberals.
- La pluralitat ideològica, en el marc de l'esquerra, no és un impediment, és una riquesa i pretendre la uniformitat sota un sol dels preceptes ideològics debilita la coordinació i la

resistència ja que les contradiccions que genera el neoliberalisme són diverses i poden generar amples mobilitzacions que van del socialisme a la democràcia.

- El PCC vol reforçar els comunistes a Europa i arreu, les seves organitzacions i la seva perspectiva socialista, però des d'un profund esperit unitari vers els treballadors i l'esquerra.

Així doncs, hem participat en el procés dins d'Esquerra Unida i Alternativa apostant pel reforçament del **Món del Treball** dins d'IU i la Refundació, fent que el sindicalisme de classe participi de forma plena i qualitativa dins del projecte per aportar-hi una visió de classe. El document d'aportació d'EUiA a IU diu així:

"facilitar les premisses polítiques, programàtiques, organitzatives i culturals per a una massiva incorporació de sindicalistes dels sindicats de classe del nostre país. És no només el moment de reforçar les relacions sociopolítiques amb CCOO, UGT, CGT i altres sindicats, sinó d'incorporar la seva experiència i militància a IU amb noves fórmules que superin la rigidesa dels marcs territorials. Però anem més enllà encara, hem de parlar de treballs, en plural, incorporant la rica experiència de cures i reproducció de les dones, i les seves lluites concretes per més drets, més democràcia i una societat més igualitària."

També s'afirma sobre **l'Estat Federal** que:

"Com molt encertadament constata la declaració base de l'Assemblea de Refundació *Crida a l'Esquerra*, avui a Espanya és un eix polític fonamental -la relació estreta que manté la Reforma del Model d'Estat i la sortida social a la crisi-. El capitalisme a Espanya té una contradicció: el model d'Estat, i l'esgotament del model de la transició dona més raons a la necessitat d'aprofundir en el federalisme per donar resposta a la diversitat, a les legítimes aspiracions d'autogovern i drets nacionals dels diferents pobles d'Espanya... La Refundació d'IU ha de superar definitivament els models centralistes que han consumit el millor dels pobles que componen l'Estat Espanyol, i al mateix temps la nova construcció política i social ha d'obeir a mecanismes de funcionament plenament respectuosos amb els marcs territorials federals pluriculturals, plurilingües i plurinacionals. Els marcs polítics federats aporten experiències i realitats polítiques i socials indispensables en la Refundació, que de forma asimètrica poden vincular-se a processos federals, regionals o nacionals que s'han de respectar ja que no existeix a l'Espanya plurinacional un sol ritme polític i social, ni el mateix marc institucional i competencial, per a l'acció política i l'exercici de l'autogovern."

En tercer lloc volem aportar la nostra experiència de relació entre Moviment Polític i Social (MPS) i partit, un debat que nosaltres hem anat desenvolupant desde el 9è i 10è congressos del PCC. Els comunistes participem de forma organitzada en l'MPS però no traslладem de forma mecànica els nostres acords (acords d'estratègia a llarg i mig abast) sinó que proposem idees i persones que seran o no acceptades segons els mecanismes democràtics de funcionament de l'MPS que s'han de respectar i promocionar.

En un ample MPS democràtic i mobilitzador no hi caben ni les quotes de partit ni l'intent de convertir la ideologia del partit en la ideologia del moviment. L'MPS és ideològicament plural (en el marc de l'esquerra) i el programa el cohesiona. L'MPS no només és referent electoral, és moviment social i per tant té relació directa amb la societat.

4. Cal a Catalunya mobilització social i una nova majoria política d'esquerres

Els mesos de juliol a novembre són mesos de mobilització social i política. Al juliol mantindrem accions contra l'ajust i la Manifestació del 10-J. Al setembre el 9-S i la Vaga General del 29-S. En aquests mesos tindrem ja el debat dels pressupostos Generals de l'Estat (amb retalls de tot tipus) i les possibles propostes de copagament i allargament de l'edat de jubilació.

Cal reforçar al costat d'aquesta mobilització social la mobilització electoral en què EUiA i la Coalició ICV-EUiA són protagonistes.

A Catalunya, el projecte del PCC té com a element central el Front d'Esquerres. El seu desenvolupament requereix l'enfortiment de les esquerres plurals –a tots els nivells_ i el seu protagonisme en la construcció nacional de Catalunya. El Front d'Esquerres no té simplement un vessant polític i institucional, també són claus el vessant social, el cultural i d'altres.

A Catalunya, el Govern d'Entesa ha treballat en les polítiques socials i ha frenat el que podia haver estat una destrucció massiva de l'ocupació. Però les conseqüències de la crisi i les mesures decretades pel Govern també tindran les seves conseqüències a Catalunya.

Els poderosos i el nacionalisme burgès han augmentat la seva ofensiva i pressió per a què la dreta recuperi el govern i la direcció del país amb el seu projecte catalanista-burgès, i retornar a les polítiques neoliberals.

Hem conegut amb el "Cas Palau" la corrupció de la dreta catalana. Cas Palau i Gürtel no poden governar Catalunya, cal que amb la

mobilització social i electoral escombrem aquesta podridor del nostre país.

Els treballadors i treballadores a causa de la por, l'individualisme i el racisme que fomenta la dreta en situacions de crisi pot ser que es declinin per posicions més conservadores per una banda, i per l'altra la impotència sobre la situació actual de crisi pot portar a sectors de la classe treballadora a posicionaments més radicals sense suport social.

Per fer front a aquesta ofensiva és necessària la unitat política i social de les esquerres, i hem d'avançar en fer d'EUiA un moviment polític i social tal com vam acordar a la 5a Assemblea.

Els comunistes hem d'ajudar a posar en pràctica els acords de la 5a Assemblea d'EUiA abans d'anar-nos-en de vacances, hauríem de fer una revisió de com estem desenvolupant els acords de l'Assemblea i la seva actualització.

El partit ha d'ajudar EUiA a una acció política més gran, a la seva sectorialització amb els fronts que hem acordat, sobretot en el món del treball.

També són moments de més coalició ICV-EUiA, política i social, hem de desenvolupar a la pràctica la coalició política.

Les èpoques de crisi porten a una recomposició de les classes socials que fan necessari un salt qualitatiu al Partit i a EUiA.

Hem de donar més cos polític a EUiA, a vegades per la multiplicitat de tasques que portem a terme podem centrar-nos únicament en la gestió de la gestió i no ser conscients del moment polític en què vivim.

Hem de millorar alguns aspectes de funcionament d'EUiA per a què jugui el paper que li correspon en aquests moments i si és necessari introduir alguns canvis per a què sigui més útil.

5. El partit

En aquests quatre mesos hem reforçat el funcionament del Comitè Executiu i el Secretariat

Organització i Finances: Campanya fent partit

5.1 Fent Partit, molt més que una campanya d'organització

Pot ser que algunes paraules com cèl·lula, comitè, responsabilitat, quota, rendiment de comptes o d'altres sonin a "clàssiques" i algú pensi que no estan en consonància amb els temps actuals, que es pot

fer política organitzada d'una altra manera. És cert, es pot fer política de moltes maneres, però sense organització difícilment hi ha eficàcia en la transformació de les coses.

Sense teoria revolucionària no hi ha pràctica revolucionària i és l'organització allà on la teoria i la pràctica es barregen; sense organització la teoria revolucionària esdevé paper mullat, i és per això que organitzar-se adequadament i amb força és una de les campanyes polítiques del partit més importants.

És per això que el Comitè Executiu del PCC ha engegat la campanya "Fent Partit", amb la qual vol lligar les declaracions i campanyes del partit al reforçament de la seva organització i de les seves finances, partint de les cèl·lules i arribant fins al Comitè Central.

En el darrer Comitè Central de març vam situar el debat polític a les cèl·lules i comitès com una tasca primordial. Ara volem afegir amb força l'empenta organitzativa. Volíem enfortir el funcionament del partit, el seu debat polític, la seva convocatòria regular a reunions i finalment la seva estructuració, amb responsabilitats, on les finances i l'afiliació són primordials. Volem també donar a conèixer la nova estructura organitzativa basada en Federacions, més conseqüent amb els espais de la societat en què es reproduïx el capitalisme i on volem arrelar l'organització alternativa al sistema.

Volem apel·lar novament també al compromís d'entendre la militància en el partit com l'aplicació de la seva política i al mateix temps la reproducció dels espais i dels instruments que assegurin que el partit continua pensant i continua actuant per a què molts més puguin fer el mateix que nosaltres.

Ho fem no per caprici sinó per donar nous elements de lluita ideològica a la militància, per planificar a llarg termini i reforçar així els projectes estratègics del PCC com són les CCOO, EUiA, el moviment veïnal, la solidaritat, els joves o la universitat, espais on en temps de crisi i d'ofensiva neoliberal s'hi lliura una cruenta batalla de les idees i de les persones. El partit vol oferir amb debat i proposta marcs globals per entendre la lluita contra el capitalisme en la seva fase actual, i no esgotar-se només en lluites d'escenaris concrets.

Per produir noves idees i per esdevenir una escola de nous activistes cal un partit més gran, un partit excessivament petit pot no estar a l'alçada del que la classe treballadora catalana i espanyola necessiten en aquests temps de crisi i de lluita. Per això cal pensar que sense quantitat no trobarem la qualitat que necessitem.

Així doncs, més afiliació, més quotes, més funcionament amb debat, planificació i concreció de tasques. És temps de crisi del capitalisme,

és temps d'ofensiva neoliberal que vol retallar drets socials, és doncs temps de lluita, o sigui, temps de PCC.

S'ha discutit i aprovat a l'Executiu els plans de treball i s'han posat en marxa:

l'Avant digital quinzenal i l'Avant paper bimensual

El reforçament de la Festa d'Avant

L'aparició de la revista Realitat

Un pla de Comunicació, incidència en xarxes socials, nova imatge, formació comunicativa

Jornades ciberactivisme, primeres jornades en el marc de la Festa d'Avant 2010

Fundació Pere Ardiaca, programa de treball, pressupost, estructura

Conferència solidaritat, queda per al mes d'octubre 2010

Funcionament Federacions, totes constituïdes i funcionant menys Universitat

Executiu 7 reunions

Secretariat 4 reunions

5.2 Unitat dels i les Comunistes

El Comitè Executiu del 8 de març va acordar sobre aquest tema el següent pla de treball:

- El Partit treballa amb tres conceptes força: unitat treballadors, unitat de l'esquerra i unitat dels i les comunistes.
- Defugim els conceptes trampa. Nosaltres parlarem d'Unitat dels i les comunistes (concepte multiplicador), ens interessen molt els comunistes no organitzats als partits
- Tenir cura de la consolidació i creixement del Partit
- Reunió PCE: explicació 12è Congrés i obrir nova etapa
- Reunió PSUCviu: explicació 12è Congrés, anàlisi política situació actual, perspectives de col·laboració.
- Consolidar i augmentar la relació política amb el POR.

El PCC crida a participar a la Manifestació del 10 de Juliol "Som una Nació, Nosaltres Decidim"

El PCC crida a preparar la Vaga General del 29 de Setembre pel seu èxit rotund

Per a què aquestes mobilitzacions serveixin a la unitat dels treballadors i a la unitat de les esquerres